

Jure Henigman

»Meni je fino,
da me pozna
čim manj
ljudi.«

Prvak Mestnega gledališča ljubljanskega je že večkrat dokazal, da je mojster svoje obrti tako na odskih deskah kot pred kamerami. Te dni ga lahko v matičnem gledališču ujamete v uprizoritvah Tartuffe, Tih vdih, Vranja vrata in Dragi, doma sem! V slednji se zavoljo življenjske sopotnice »vrne« v 50. leta 20. stoletja. Kako bi se odzval, če bi ga to prosila njegova resnična žena, koliko dela nosi domov in zakaj je raje prvi na vasi kot zadnji v mestu, preberite v nadaljevanju.

V igri Dragi, doma sem! Judy žrtvuje vse za iluzijo življenja v 50. letih 20. stoletja. Za kaj pa bi bili vi pripravljeni žrtvovati vse?

Mogoče bi bilo treba najprej razplastiti, zakaj se Judy odloči za to. Mislim, da je eden poglobljenih razlogov svet, v katerem živimo: ta turbokapitalizem in to čaščenje dela kot vrednote, da vsako leto več delamo, da se to nikoli ne zmanjšuje in da je najbolj tisti, ki ves čas dela, da vsi to razumemo, kot nekaj normalnega. Ona se odloči to »presekat« in iti na neke druge, stare, tradicionalnejše vrednote. Tudi če so te navzven videti malce seksistične, je to njena današnja feministična odločitev. Jaz bi vse žrtvoval za svojo družino.

Na novinarski konferenci pred premiero uprizoritve Dragi, doma sem! ste dejali, da ne bi radi bili tako kot vaš lik Johnny - da bi bili edini, ki bi služili denar. Zakaj ne?

Meni je vseč tako, kot je. Na živce mi gredo razlike med spoloma, ki še vedno so. Vsak dan slišimo primere, kako smo moški še vedno drugače obravnavani ali zelo konkretno boljše plačani za iste stvari. Kot da smo še vedno v kamenu dobi. Jaz imam rad, da je ženska moškemu enakopraven partner. Seveda se nekatere vloge delijo povsem naravno glede na telesnost. Sicer pa je tako: če bi si moja žena želela, da bi bil jaz edini, ki bi služil denar, bi jo najbrž pri tem podpiral. Ne vem sicer, kako bi se to obneslo v praksi, tega ne morem vedeti, lahko le hipotetično rečem, da bi jo podpiral. Saj najbrž, če bi bila srečna, bi bil tudi jaz. Če je ona zadovoljna, se mi zdi, da je to v redu za celo družino. Obstaja en zelo preprost pregovor: Srečna žena - srečno življenje.

Kaj pa obratno: bi bili vi pripravljeni biti gospodinjec?

Zakaj pa ne? Ampak tudi to je hipotetična stvar. Kolikor se poznam, bi zagotovo začel delati še kaj. Imam tudi eno romantično, idealizirano podobo, da bi lahko šel v naravo in živel zgolj od njenih danosti. A to je tako kot pri punčki, denimo, ki si želi, da bi bila princeska.

Ste kdaj preizkusili, kako bi vam šlo preživetje v naravi?

Ja, pred nekaj leti sem s kolegi igralci pet dni preživel v Kočevskem rogu. Pobudo za to je dal moj sodelavec Lotos Vincenc Šparovec, ki pozna inštruktorja preživetja v naravi Braneta Červeka, ki organizira te izlete. To je bila zelo dragocena izkušnja. Pet dni je sicer malo, a ko smo na koncu prišli v majhno trgovino v Kočevski Reki, se nam je zdelo: »Vau! Koliko stvari!« V resnici potrebuješ zelo malo. Preživetje v naravi je predvsem zelo preprosto: ves čas mora goreti ogenj, ves čas moraš nabirati drva za ogenj in ves čas se

ukvarjaš s tem, da boš našel hrano, saj kmalu ugotoviš, kako te zapusti energija in kako je močna gravitacija, če ne ješ, ter kako te ponoči zebe, če ugasne ogenj ... Malo se moraš zazreti vase, vidiš pa tudi, kako se kdo obnese v skupini in kako se odzove ne neke »skrajne« razmere. Zdi se mi, da nas je ta izkušnja še bolj povezala.

Glede na to, da ste moderen moški, pomeni to tudi, da pri hčerki in sinu prisegate na »permisivno vzgojo«?

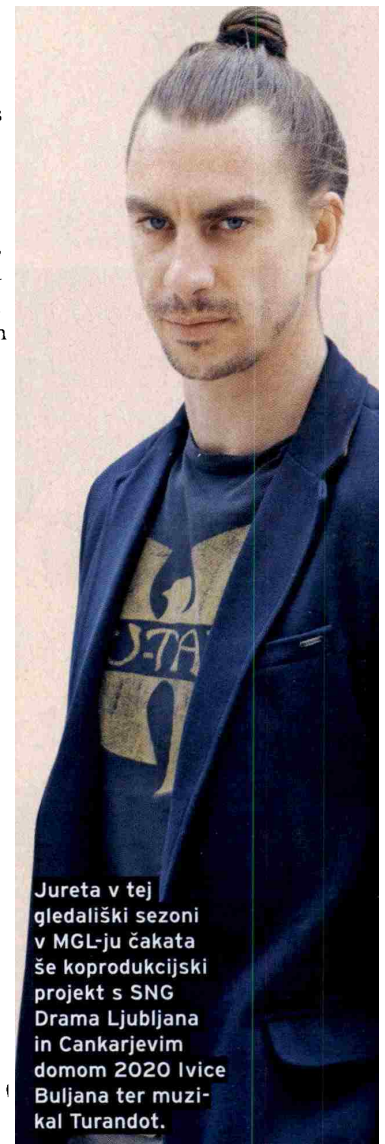
Nisem zagovornik permisivne vzgoje, nisem pa niti neki tiranski tradicionalist. Zdi se mi, da na nas zelo vplivajo vzorci iz družine, v kakršni smo zrastle, tako da poskušam to malo predelati in razmisliti, kaj je bilo v redu in kaj ne. Trudim se. Poskušam, da se veliko pogovarjamo, da če se kaj dogovorimo, se tega držimo, a včasih tudi popustim - ne morem reči, da sem stooostotno dosleden. A za zdaj moram potrpati, da lepo raste.

Lahko svoje delo pustite v gledališču ali ga nosite domov?

Pred leti sem govoril, da ga ne nosim, da moraš to »preklopiti«, zdaj pa vidim, da ni tako preprosto. Saj pravzaprav vsak nosi delo domov. Če te delo izpolnjuje ali je v nekem trenutku zadovoljujoče, lahko tudi doma več daš in si bolj vesel, če si zagrenjen ali ti ne gre, se pa to prav tako prenese domov. Delo vpliva na počutje in mislim, da se temu ne moreš izogniti. Pri delu tako zmeraj poskušam iskati neko zadovoljstvo, da me čim manj ovira v zasebnem življenju. Ne gre pa to vedno. Ni lahko. Ni črno-belo.

Se, če ste v kakšni zagati glede oblikovanja vloge, o tem posvetujete s svojimi kolegi? Ste sploh še kdaj v zagati, glede na to, da imate za sabo že precej igralskih izkušenj?

Vedno znova si v zagati. Mislim, da si z vsako novo predstavo na začetku in ti kakšna prejšnja dobra vloga pri novi ne pomaga. Tak občutek imam - da moraš vedno dati vse od sebe. Kako rešujem te stvari, je odvisno: včasih je dovolj že, da opazuješ koga, ki je s tabo v ekipi, ki prej dojamе bistvo, mu je jasno ali pa mu vloga bolj »sede« ... Že s tem, ko ga opazuješ, ti lahko veliko da. Nekako se naležeš tega. Da bi se med sabo pogovarjali o nekih »re-

Jureta v tej gledališki sezoni v MGL-ju čakata še koprodukcijski projekt s SNG Drama Ljubljana in Cankarjevimi domom 2020 Ivica Buljana ter muzikal Turandot.

ceptih«, kaj mora kdo narediti, tega pa ni veliko, ker je vsak človek zase in ima neki svoj sistem. Včasih se mogoče kdo počuti celo malo ogroženega, če mu hočeš kaj svetovati. To je zelo občutljivo področje. Med prijatelji ali z igralci, ki ne delajo s tabo na konkretnem projektu, pa so pogosti kakšni pogovori po telefonu ali ob kavi. Včasih je dovolj že, da poveš, kaj te tare in kje imaš težave, da daš to iz sebe, potem pa kolega pove svojo izkušnjo ... Po takšni »mini terapiji« je takoj malo boljše.

V matičnem MGL-ju ste precej zasedeni, imate pa tudi lep razpon vlog. Ste zadovoljni z bero?

Ja, lahko sem zelo zadovoljen: imam različne vloge z različnimi režiserji, zelo sem zaseden. Včasih bi si želel mogoče še kje kaj drugega delati, a tudi to bi lahko. Povsem se zavedam svojega položaja v gledališču, imam neko odgovornost, ki jo sprejemam in mi je pravzaprav povsem v redu.

Se vam kdaj zdi, da ste preobremenjeni?

To je zelo zahtevno vprašanje. Pride kakšno obdobje, ko je veliko stvari, ki se začnejo malo prekrivati. Jaz pa zelo rad delam eno stvar in se ji posvetim. Mogoče sem včasih lažje delal več stvari naenkrat, zdaj pa hočem biti bolj temeljit pri eni stvari. Pa tudi vidim, da če sem razpet med veliko stvari, mi včasih preprosto časovno in z energijo »ne znese«. Če torej vzamem kaj za delati zunaj gledališča, poskušam biti takrat čim bolj prost. Odvisno pa je seve da tudi od projekta.

Vam je kaj žal, da niste izbrali kakšne druge poti? Kot otrok ste želeli biti mehanik ...

Ni mi žal. V prostem času rad delam z rokami, spravim se kaj delat, popravim ... Kakšna stvar mi bolj uspe, kakšna pa malo manj. A vidim, da pri teh stvareh po naravi nisem tako temeljit in natančen, kot bi moral biti, tako da sem kar zadovoljen tu, kjer sem. (smeh)

Pred leti ste kar veliko snemali, zdaj pa ne več. Kako to?

Več dejavnikov je. Včasih te pokličejo, greš na avdicijo, pa potem to ni to, včasih celo narediš avdicijo, pa potem ugotoviš, da nimaš časa, včasih že mislijo, da tako ali tako nimaš časa, pa te sploh ne pokličejo ... Poleti sem snemal nekaj delov serije V dvoje z Luko Marčetičem. To je bilo zelo prijetno sodelovanje. Cela ekipa je odlična. Zelo so duhoviti, zato upam, da bo dobro videti. Imel sem se lepo. Zdaj pa sem ravno začel s snemanjem filma s Tijano Zinajić, ki dela svoj celovečerni prvenec. Imam lušno vlogo, tako da sem tega zelo vesel.

Mnogim se zdite tudi fizično zelo privlačni. Se imate za seks simbol?

(smeh) Joj, to mi je tako smešno. Ne, nimam se. Nikoli se nisem imel. V preteklosti sem imel celo malo težav s tem, kako me drugi vidijo, ker sem hotel, da me ljudje obravnavajo kot nekega resnega igralca, včasih pa sem imel občutek, da so se stvari »zožile« na videz. Zdaj pa mislim, da ni nujno, da se to dvoje izključuje. Če se nekemu zdim fizično privlačen – mislim, saj to je v resnici le dobro. Trudim se, da se s tem ne obremenjujem.

Pred leti so vas uvrstili med deseterico izjemnih evropskih mladih igralcev. Vam je žal, da se potem iz tega ni nič razvilo? Bi si sploh želeli mednarodno kariero ali ste raje prvi na vasi kot zadnji v mestu?

Kaj pa vem ... Če bi si mednarodno kariero zelo želel, bi mogoče naredil kakšen korak v to smer. Če bi se hotel dejavno vključiti v to, bi najbrž moral pustiti službo. Vse te tuje produkcije namreč zahtevajo zelo veliko terminsko razpoložljivost, tudi datumi se tam zelo predstavljajo, kar bi bilo ob tej zasedenosti, ki jo imam zdaj tukaj, zagotovo zelo stresno zame in za gledališče. Za zdaj mi je tako v redu tu, kjer sem, tudi glede na to, da sta otroka še precej majhna, mi je povsem prav, da smo tu in da smo skupaj. Poleg tega, če pogledam, kaj bi lahko delal v tujini ... Seveda je zelo odvisno, kam »padeš« in koliko imaš sreče, ampak običajno mi (z »mi« mislim na igralce iz držav nekdanje Jugosla-

Jure Henigman kot Johnny in Iva Krajnc Bagola kot Judy v komični drami *Dragi, doma sem!*

vije) dobivamo dosti klišejske vloge tujcev, Rusov, kriminalcev, kar je lahko zanimivo kot projekt, a pri nas v gledališču lahko delam zelo kompleksne in zelo različne vloge. Sicer je trg veliko manjši, ampak glede na to, da mene bolj zanima delo igralca, se pravi raz-

lični značaji, različni odnosi in različne poetike, ne pa toliko to, da bi bil mednarodno poznan, mi to dosti bolj »diši«. Meni je fino, da me pozna čim manj ljudi. Ker je potem veliko lažje.

Teja Pelko, foto: Goran Antley in Peter Giodani